

[Aksel Larsen.]

god Høst, og lader, som om det var i 1945.

Hvad Spørgsmaalet om Gennemsnits-eksportprisen eller Englandsprisen angaar, kan jeg naturligvis udtale min Tilfredshed med, at den højtærede Minister synes i Færd med at omvende sig til det bedre, indtil videre. Sidst vi diskuterede dette Spørgsmaal, vilde han ikke være med til at bruge Englandsprisen som Udgangspunkt, og han anbefalede at forkaste et Ændringsforslag derom fra mit Parti. Nu har han dog — maa man gaa ud fra — indset, at vort Synspunkt var rigtigt, og saa skal han ikke faa onde Ord fra os; for der er, som bekendt, større Glæde over een Synder, som omvender sig, end over mange retfærdige, som ikke har Omvendelse behov.

Jeg vil imidlertid ønske, at den højtærede Minister vilde gaa et Skridt videre, og jeg erindrer ham om, at det Skridt videre har jeg allerede anbefalet ham under en tidligere Debat om samme Sag. Jeg har udtrykt den Opfattelse, at naar Landbrugets egne Folk under Englandsforhandlingerne accepterede Englandsprisen for Smør og Flæsk og sagde, at den Pris fandt de acceptabel, den fandt de tilstrækkelig, har man jo dermed faaet deres egne Ord for, at de ikke behøvede mere, og saa er det urimeligt at give dem mere. Derfor bør man efter vor Mening fastsætte et Afregningstal, der svarer til Englandsprisen, og lade det, jeg kalder Overskudseksportpriserne, gaa ind i en Pulje, som Staten saa kan anvende til at nedbringe Priserne paa Hjemmemarkedet. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at den højtærede Finansminister maa være meget interesseret i denne Idé.

I en Tryksag fra Landbrugsraadet taler man om, at Princippet om samme Pris paa Hjemmemarkedet som paa Eksportmarkedet er i Overensstemmelse med Praksis under normale Forhold, og derfor var det storartet, at man sidste Efteraar gik over til dette Princip. Nu er det en Tilsnigelse at paastaa, at vi har normale Forhold; hvis vi havde det, man kalder normale Forhold, altsaa Forholdene, som de var før Krigen, vilde vi slet ikke have denne Lovgivning — overhovedet ikke. Men dertil kommer, at Landbrugsraadet og de Kredse, der er enige med Landbrugsraadet, aldrig har interesseret sig for det, man kalder Eksportpriserne, før disse blev højere end den Pris, der hidtil var afregnet til. Dengang Eksportprisernes Gennemsnit var lavere, forlangte man en Lovgivning, der var en ren og skær — ogsaa formelt — Støttelovgivning for Landbruget.

Dengang havde man ikke Love, der blev kaldt Love om Statstilskud til Nedbringelse af Priserne paa Hjemmemarkedet, men da havde man Love om en Smørordning, om en Flæskeordning, og om en Ægordning, som man motiverede med, at Eksportpriserne var for lave, og saa maatte Staten give et Tilskud. Dengang kom man altsaa ikke og sagde, at Eksportprisernes Gennemsnit var et højt og helligt Princip, som aldrig maatte fraviges — nej, da sagde man tværtimod: vi vil ikke finde os i at faa Eksportprisernes Gennemsnit, vi forlanger, at man ved Lovgivningen sørger for, at vi faar noget andet. Ogsaa om dette har jeg tidligere sagt, at man maa vælge, om man vil blæse eller have Mel i Munden. Man har een Gang for alle, nemlig i 1946, valgt, at man ikke vilde have Eksportpriserne, men at man vilde have Rigsdagen til at vedtage Afregningstallet. Men saa har man ingen Ret til nu at komme og tale om sit Principrytteri, nu, hvor man mener, at man kan faa økonomisk Fordel ved at holde paa det saakaldte Princip om Eksportprisernes Gennemsnit.

Efter min Mening maa man gøre eet af to: Enten maa man henvise Spørgsmaalet om, hvad der er den rigtige, den rimelige Pris for Smør, Flæsk, Æg, Mælk og Korn til Priskontrollens Afgørelse, eller ogsaa maa man tage en politisk Afgørelse og lade Rigsdagen ved Lov fastsætte Afregningstallet. Nu er det ikke, fordi jeg har alt for stor Tillid til Priskontrollen; jeg synes, den er meget mangelfuld. Men jeg vilde ikke opponere imod, at man valgte den Udvej, at man sagde: naar det er Priskontrolraadet, man giver Ret til at være afgørende for, hvad Industriprodukterne maa koste, og hvad de handlende maa tage i Avance o. s. v., er det ogsaa rimeligt, at Priskontrollen undersøger, hvad der er en rimelig Pris paa Landbrugets Produkter, og saa skal Landbruget have denne Pris, hverken mere eller mindre. Hvis Salget af Produkterne til Udlandet, hvilket Salg formidles ved Statens Hjælp, giver højere Priser, maa det gaa i Statskassen. Saadan er det med Industrieksporten i mange Tilfælde, at den under en eller anden Form overtages af Staten, og hvis det viser sig, at Eksporten giver mindre, end Priskontrollen anser for en rimelig Pris, maa Staten gribe ind og komme til Hjælp. Den Udvej kan man vælge. Og jeg skal ikke modsætte mig det, hvis man er villig til det. Hvis man ikke er villig til det, hvis man med andre Ord ikke ønsker en virkelig saglig Undersøgelse af, hvad der vil være den rimelige Pris — det skal naturligvis ikke være Smør,